



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupeného JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou se sídlem Liberec, Továřský vrch 1358/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, pod sp. zn. 59 Az 46/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2004 č. j. OAM-2381/VL-07-HA08-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 29. 10. 2004 č. j. 59 Az 46/2004 – 19,

**t a k t o :**

**I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

**II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### **O d ů v o d n ě n í :**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 29. 10. 2004 č. j. 59 Az 46/2004 – 19 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2004 č. j. OAM-2381/VL-07-HA08-2003, kterým nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona.

V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že žalovaný provedl řádné dokazování a své závěry rozvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně, určitě

a logicky. Tvrdí-li žalobce, který své důvody nijak nedoložil, že se obává jednání vyděračů, kteří ho pronásledovali a ublížili mu na zdraví, když jej takto chtěli donutit k vrácení půjčených peněz, a současně potvrzuje, že ve své vlasti nikdy neměl potíže se státními orgány, připustil, že mu nic nebránilo o půjčku žádat banku, a pouze proto, že půjčku od soukromých osob považoval za snadnější postup, dostal se sám do popisované situace, aniž by poté požádal o ochranu státní orgány Ukrajiny, nejde na straně žalobce o důvody, pro které lze udělit azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce opustil zemi původu kvůli obavám z jednání soukromých osob a o udělení azylu v České republice požádal z důvodu legalizace svého pobytu, a to až po druhém udělení správního vyhoštění. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného krajský soud nezjistil porušení zákona, pro které by musel rozhodnutí zrušit, a podanou žalobu tak jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen “s. ř. s.”).

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaný dospěl v řízení o udělení azylu ke správnému rozhodnutí, a má za to, že krajský soud rozhodl věcně nesprávně. Krajský soud měl dle názoru stěžovatele napadené rozhodnutí žalovaného jako věcně nesprávné zrušit. Stěžovatel navrhuje, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen, a současně navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná během správního řízení. Podle názoru žalovaného byla žádost o udělení azylu a následná žaloba pro stěžovatele toliko prostředky, jak docílit legalizace svého pobytu na území České republiky přes uložení správního vyhoštění. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 19. 5. 2003 a uvedl, že Ukrajinu opustil 28. 7. 2001. Stěžovatel si ve vlasti koupil byt, přičemž si na koupi půjčil peníze, později neměl na splácení úroků, věřitelé mu začali vyhrožovat, že jej zabijí. Stěžovatel také uvedl, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, a že před půl rokem ztratil pas a chce na území České republiky pobývat legálně. V pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 8. 7. 2003 stěžovatel podrobněji vyličil své problémy ve vlasti, které započaly poté, co nebyl schopen splácet půjčené finanční prostředky. Na otázku, kdy se rozhodl požádat o azyl v České republice, stěžovatel odpověděl, že před rokem obdržel správní vyhoštění a uvažoval o azylu, ale teprve když dostal druhé vyhoštění a byl vzat do vazby, tak mu sociální pracovnice ve vězení poradila, aby napsal dopis žalovanému. Stěžovatel připustil, že si chtěl azylovým řízením legalizovat pobyt a chtěl se vyhnout správnímu vyhoštění, že ve vlasti nikdy neměl problémy se státními orgány. V případě návratu do vlasti se stěžovatel obával věřitelů, kteří by po něm vymáhali dlužnou částku. Dne 1. 7. 2004 byl se stěžovatelem proveden doplňující pohovor k žádosti o udělení azylu, ve kterém stěžovatel neuvedl žádné nové skutečnosti.

Součástí správního spisu je také Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2003 na Ukrajině Ministerstva zahraničí Spojených států amerických a Informace o zemi původu žadatele o azyl v České republice – Ukrajina z roku 2001 Ministerstva zahraničních věcí České republiky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda stěžovateli měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Důvodem pro podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel v podané kasační stížnosti pouze obecně namítá, že považuje rozhodnutí krajského soudu, kterým nebylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu, za nesprávné.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Krajský soud pak postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., když přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, přičemž rovněž vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Krajský soud se v napadeném rozsudku dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele a neshledal stěžovatelem tvrzené nedostatky a porušení, odůvodnění rozsudku poskytuje dostatečnou skutkovou a právní oporu jeho výroku a bylo učiněno srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem. Nejvyšší správní soud tak neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, a proto nepovažuje důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za oprávněný.

Na závěr Nejvyšší správní soud připomíná, že právní institut azylu nelze směřovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti

přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2006

JUDr. Marie Součková  
předsedkyně senátu